

CO NÁS ČEKÁ V BŘEZNU A DUBNU?

Především další výstavy a skvělé akce. Pokud nám bude přát počasí, tak už i posezení na zahrádce se zmrzlinou, nebo drinkem bude příjemné. A účastnit se budeme i újezdského pálení čarodějnic.

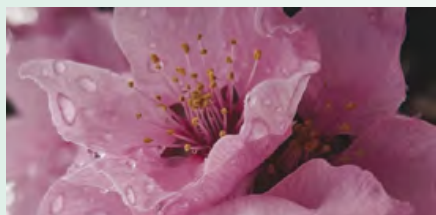
Ale od začátku...

Jak to tak bývá, nejspíš bude platit „Březen, za kamna vlezem, duben, ještě tam budem“. Golfisté a zkušení horalé mají úsloví „Není špatného počasí, ale špatného oblečení“ a staří Sokolové se zase řídí heslem „Tužme se!“

Proto ani nás nějaké to aprílové počasíčko nerozhází a v kavárně máme připravené nejen svařené víno, ale i mé oblíbené prosecco. Jestliže však na sezení venku nebude, zavítejte do kavárny a určitě nevynechtejte galerii. Původně plánovaná výstava obrazů Karoliny Mitášové se přesouvá na červen. V březnu na vás díky tomu bude čekat skupinová výstava s několika novinkami. Prohlédnete si díla výtvarníků **Jiří Chadima, ak. mal. Milan Martinec, Zuzana Oberthorová-Popelková, ak. mal. Helena Hrušková-Štefková, Michal Halva, František Ringo Čech, Květuše Burešová, Karolina Mitášová, Václav Benedikt** či **Tomáš Šlapák**. Dále akvarely mladé výtvarnice **Petry Horčíčkové** anebo skvělého **Serhiy Reznichenka** a **Pavla Nikolaeva**. Sama od těchto výtvarníků mám několik obrazů doma a na jejich novinky, které vznikaly během posledních dvou let se velice těším. Výstava potrvá **od 1. 3. do 30. 3.** Připravte se na zážitky hodné velkého divadla. Dámy najdou dlouhé šaty a pánové fraky, jste zváni na operu, na setkání s výtvarníky, bitvu u Waterloo anebo Velikonoční workshop.

Těžko říct, co nás v těchto měsících bude čekat. Covid jsme přečkali, živelné pohromy jsme ustáli a je tu další rána. Ještě děsivější. Zkusme však alespoň trochu normálně žít. Nenechme se zlomit strachem. Jsem hrdá, že se opět potvrdilo, jak jsme my Češi připravení pomáhat. A držme při sobě.

Martina Machalíčková

WATERLOO!

Osmnáctého června roku 1815 sestoupily armády Francie, Británie a Pruska do tichého mělkého údolí jižně od Bruselu. Nedaleké malé městečko, kde se spojenci rozhodli postavit francouzské armádě se jmenuje Waterloo. Krvavá bitva, již dalo Waterloo jméno znamenala konec napoleonských válek a stala se mezníkem v evropské historii.

Chcete vědět víc?

Pokus o komorní inscenaci s dobovými citacemi podle stejnojmenné knihy proslulého anglického autora historických románů

Galerijní noviny

café ZELENÝ DŮM Galerie

dvojčíslo březen - duben 2022

OTEVÍRACÍ DOBA

JE OD ÚTERÝ DO NEDĚLE,
9:00-19:00 hodin.
GALERIE I ZAHRÁDKA KAVÁRNY
JSOU OTEVŘENÉ.

Rezervace na akce, rezervace míst a objednávky celých dortů i většího množství zákusků přijímáme na čísle: 608 943 568 od 9:00 do 19:00 hodin

**Kontakty na galerii:
galerie@cafegaleriezeleny dum.cz
+420 774 555 258
www.cafegaleriezeleny dum.cz
Instagram: Cafe Galerie Zelený Dům**

Café Galerie Zelený Dům
dvojčíslo č. 3-4/2022- březen - duben
Vychází 1. 3. 2022.
Vydává Martina Machalíčková.
Adresa: Újezd nad Lesy, Třebětínská 591, 19016
IČO: 16166779, DIČ: CZ 7357020011
Přijem inzerce:
galerie@cafegaleriezeleny dum.cz
Grafická úprava: Betis spol.s.r.o.
Tisk: Betis spol.s.r.o.
Areál VÚ 9, 19011, P9 - Běchovice
Náklad 4.200 ks.
Uzávěrka příštího čísla 15. 4. 2022
MK ČR E 24061

Časopis je vydáván bez dotací a jakýchkoli finančních příspěvků. Veškeré náklady spojené s přípravou, tiskem a distribucí jsou plně hrazeny Café Galerií Zelený Dům.

Bernarda Cornwella vám v podání Jany Zemanové a Zdeňka Zemana nabízí Café galerie Zelený dům 24. dubna od 19:00 hod.

M. M.

KALENDÁŘ AKCÍ BŘEZEN - DUBEN 2022

Středa 2. 3. - OTEVŘENÍ NOVÉ SKUPINOVÉ VÝSTAVY obrazů, keramiky a dekorací

Neděle 20. 3. od 19:00 hodin, 250 Kč
KONCERT - slavné operní, operetní a muzikálové árie s Terezou Dlouhou a Veronikou Ptáčkovou

Sobota 2. 4. od 16:00-18:00

setkání s výtvarníky při příležitosti ZAHÁJENÍ VÝSTAVY OBRAZŮ Ivany Kotýnkové, Zuzany Muzikant Jeřábkové a Jiřího Vidláka

Neděle 10. 4. od 18:00 hodin, 400 Kč
workshop s Valerií Stulíkovou - velikonoční malování

Neděle 24. 4. od 19:00 hodin, 200 Kč
KOMPOVANÝ VEČER manželů Zemanových - Bitva u Waterloo

Středa 4. 5. od 18:00 hodin
VERNISÁŽ - Daniela Benešová, obrazy

Udělejte si včas svou rezervaci. Pokud máte rezervaci a nemůžete z jakýchkoli důvodů dorazit, dejte nám prosím vědět. Většinou máme v zásobě nějaké ty náhradníky, kteří vaše místo rádi převzou.

ZMRZLINOVÁ SEZONA

Co je velmi důležité právě v těchto dnech? To úplně nejdůležitější je, že venkovní teplota postupně stoupá, slunečního svitu přibývá a chuť na zmrzlinu začíná být nepřekonatelná.

Pro všechny ty, kteří již nemohou vydržet hlásíme, že na zmrzlinách pilně pracujeme a během března-dubna bude opět plná nabídka. Letos budeme každý týden postupně zkoušet nové druhy, které jsme si osobně vyzkoušeli. Představte si, že vybíráte z cca padesáti fantastických druhů od těch nejlepších profíků. Každý týden vás překvapíme nějakou novinkou. Vy pak můžete hlasovat, která zmrzlina je ta úplně nej. Super zelená? Bezový květ? Anebo arašidová? Pojďte zkoušet s námi.

M. M.

PRÁCE HODNÁ STARÝCH MISTRŮ

Serhiy Reznichenko se narodil na Ukrajině, vystudoval umělecko-průmyslovou školu Vira Mukhina v Petrohradě, obor monumentální

kreativity, tím větší je schopnost vytvářet obrazy jiného světa". Pavel se prostřednictvím svých děl snaží zprostředkovat symbolická spojení. V jeho dílech rozpoznáte staré ikony, jen ztvárněné živěji, lidštěji. Tentokrát se představí série obrazů starých středověkých řemeslníků. I rámy těchto obrazů jsou součástí děje. Jsou staré, letité, trouchnivé, znejistující váš úsudek, v jaké době doopravdy vznikly.

malba. Jeho díla jsou uložena ve sbírkách Lvovské obrazárny, Národního muzea ve Lvově a Lvovském paláci umění a muzeu současného umění na Ukrajině. Obrazy tohoto umělce musíte vidět v originále. Žádná pokročilá tisková technologie nedokáže reprodukovat štavnatou „vitalitu“ forem a fascinující vibraci. Není důvod přetvařovat se u rozpoznávání námětu obrazu. Serhiy nám dává svobodu při pozorování jeho díla. Mluví s námi, dává nám jistotu, že to, co na plátně vidíme, je to jediné správné. Jeho obrazy jsou v tom nejklaštějším slova smyslu velkolepé. Zažijete děj, noc, vize, pocítíte jemné úklony starým mistrům. Barevnost, nálada i náměty obrazů jsou neuvěřitelným příběhem dob dávno minulých. Zpracovaným s precizností středověkého velkolepého mistra.

Pavel Nikolaev je malíř, který se narodil 11. dubna 1958 v Moskvě. Tento talentovaný malíř využívá unikátní technologii malby na dřevo, kterou sám vyvinul. „Vše závisí na vnitřním světě a jeho náboji. Čím silněji hoří oheň

svým gotickým naivismem spojuje minulost se současností a fikci s realitou. Jeho obrazy jsou vystavovány nejen na národní úrovni, ale i na té mezinárodní. Velký úspěch slaví ve Spojených státech, Jižní Africe, Švýcarsku, Německu, Španělsku, Islandu, nebo Skotsku. Mnoho jeho děl najdete v soukromých sbírkách, ale i galeriích ve stálých expozicích. Již jednou jste měli možnost jeho obrazy v naší galerii vidět. Nyní se vrací. Díky dvěma letům izolace, kdy se soustředil jen na tvorbu, představíme nejnovější díla, která vás uchvátí. Obrazy od obou výtvarníků máte možnost vidět na březnové výstavě v naší galerii.

M.M.

DUBNOVÁ VÝSTAVA - ABY NÁM BYLO VESELO

Tak, jako se opět začínáme setkávat my, potkávají se i výtvarníci na společných projektech.

Jedním takovým setkáním je i společná výstava tří báječných výtvarníků v Café Galerii Zelený Dům. Všechny tři jste již mohli v naší galerii vidět při jejich autorských výstavách v minulých letech. I přesto bych však ráda představila **Ivanu Kotýnkovou, Zuzanu Muzikant Jeřábkovou a Jiřího Vidláka. V sobotu 2. 4. od 16:00 do 18:00 hodin se s těmito výtvarníky můžete osobně potkat a popovídat při zahájení výstavy. Výstava potrvá celý duben.**

Nejblíží to k nám bude mít **Ivana Kotýnková**, která se narodila v Českých Budějovicích, ale většinu života žije a pracuje v Praze. Její ateliér najdete na velmi rušné ulici. Čtyři jízdní pruhy, permanentní kolony aut, cinkání tramvají. Vejdete však do jejího ateliéru a rázem se ocitnete ve francouzském Provence, na rozkvetlé louce, nebo břehu jihočeského rybníka. O kousek dál si dáte dostaveníčko v maličké kavárně malebného italského městečka a seběhnete na břeh divoké pláže s barevnou trávou, buň ví kde? Pak zacinká tramvaj a jste zase zpět v ateliéru, v rukou šálek kávy. Vždy dobře naladěná Ivana vypadá, jako kdyby se právě vrátila z procházky po levandulových polích.

Původně vystudovaná právnička již za svou kariéru vystavovala v Japonsku, Americe, Mexiku, Dánsku a dokonce i v Grónsku. Jak však sama říká, neraději se vrací do rodných jižních Čech. Skicák a tužka dá do batůžku a na kole objíždí rybníky a malebné vesnice.

A jak se od právničky dostala k malování? V právnické praxi se pohybovala sedm let. Nějakou dobu souběžně s prací i malovala, ale protože nemá ráda napětí a vždy ve všem hledá harmonii, postupně s prací skončila a už jen

malovala. U Ivany hledejte malbu olejem, práci se špachtlí. Tahy na plátně mají pastózní tvar a zvláštní dynamiku, která vás pohltí.

Zuzana Muzikant Jeřábková je mladá výtvarnice a stejně jako Ivana, malíř tělem i duší. Narodila se v Mladé Boleslavi a odtud také přijede. Vystudovala obor Aranžér, navštěvovala základní uměleckou školu a... stále malovala. První společné výstavy, které se v roce 2007 zúčastnila je Salon mladoboleslavských výtvarníků. O rok později se malování věnuje téměř nepřetržitě a postupně se rozvíjí i v dalších příbuzných oborech. I její velkou láskou je volná středočeská krajina. Zuzana je velmi milá, a především velmi pracovitá výtvarnice, která s nadšením zkouší nejen nová témata, ale i nové techniky. Již jste mohli shlédnout její impresionistické olejomalby i abstrakci. V čem se však opravdu našla, jsou její akvarely. Je to jedna z těch těžších disciplín a Zuzana se jí zhostila s nadšením jí rovným. Jak

sama říká „Často ani nemám představu, jak bude obraz nakonec vypadat. Je to směs nápadu, momentální nálady a pocitů, které ve mně postupně vznikající obraz vyvolává“. A co jí na malování těší nejvíce? Když má z hotového obrazu radost ona i jeho nový majitel. Její akvarely působí nesmírně pozitivně. Záleží na každém, zda vybere zimní krajinu, rozkvetlou louku, nebo jarní kytky. I Zuzana má za sebou mnoho skupinových i samostatných výstav. Vlastně je velmi těžké najít volný termín pro novou výstavu. Tentokrát představí své překrásné akvarely.

Jiří Vidlák

bude mít cestu nejdelší. Jiří i s manželkou přijali pozvání a přijedou z Brna, kde oba žijí. O Jiřím by se dalo říct, že maluje optimistická a humorná díla, která vykouzlí úsměv na tváři. Své obrazy tvoří pro všechny ty, kteří z obrazu chtějí načerpat radost, energii a chuť do života. Pro všechny, kteří chtějí zapomenout na starosti všedních dní. Pro ty, kteří si umí udělat legraci a dovolí si vidět humor i v těch nejnudnějších situacích. Velmi často se v jeho veselých příbězích najdeme. Ještě častěji se chceme stát součástí těchto veselých historek. Jeho častými náměty jsou golfová hřiště, nejrůznější bizarní létající stroje, nebo běžná ulice. „Ulice jsou zajímavé tím, že jsou o lidech, i když tam v nich zrovna žádní lidé nejsou“. Na svých obrazech zachycuje nejrůznější situace lidského konání. Jakoukoli partnerskou historku dokáže hodit na plátno a to tak, že vás rozplácí smíchy, nebo nechá unést na vlnách fantazie.

Je velmi těžké získat některý z jeho obrazů pro galerii a co pak rovnou výstava? Jiří je bravurní kreslíř a malíř a co namaluje má okamžitě kupce.

A co tyto tři výtvarníky spojuje? Inspirace krásou naší země, láska k lidem, humor. A především láska k malování. K malování obrazů lidem pro radost, pro každodenní potěšení. Opravdové malování srdcem. Bez jejich obrazů by nám bylo smutno. Hodně smutno. Tak se přijďte potěšit.

M.M.

HUDEBNÍ VEČER

V posledních dvou letech jsme si kultury příliš neužili. Divadla byla uzavřená, představení zrušená, či nastavené takové bezpečnostní podmínky, že se nám vlastně ani nechtělo. Nevím jak vám, ale mně kultura scházela velmi. Výstavy se již konají, proběhl koncert violoncellistů, talk show se zajímavou osobností, tak teď ještě zpěv a divadlo... A jak jsem již psala v úvodu, čeká nás představení hodné velkého divadla.

V neděli 20.3. vás pozvu na koncert operní pěvkyně Terezy Dlouhé, kterou na klavír doprovodí Veronika Ptáčková. Tereza je sopranistka, která se zpěvu věnovala od dětství. Zkušenost se sborovým zpěvem získala v královehradeckém pěveckém sboru Canzonetta. Vystudovala Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, a přitom navštěvovala soukromé hodiny zpěvu u operní pěvkyně Ivany Mixové. Poté se deset let vzdělávala u sólistky Národního divadla, doc. Marty Boháčové. V roce 2002 vyhrála v té době velmi populární televizní soutěž Caruso show, kde se představila s operetním žánrem.

V roce 2015 byla přijata na konzervatoř Plzeň ke studiu klasického zpěvu. V současné době se dále pěvecky vzdělává u naší nejnámější operetní a muzikálové zpěvačky a dlouholeté sólistky Hudebního divadla v Karlíně, Pavly Bříňkové. Repertoár této sopranistky sestává z operních, operetních a muzikálových árií. Věnuje se i staré duchovní hudbě. Je obzvláště ceněná pro svou charakteristickou barvu hlasu a technickou vybavenost. Tereza měla štěstí na ty nejlepší učitele. To samé můžeme říct i o jejím klavírním doprovodu. Momentálně spolupracuje s Veronikou Ptáčkovou, která patří svou rozsáhlou uměleckou a koncertní činností mezi přední české klavíristky a interpretky klasické i populární hudební scény. Je také improvizátorka, zpěvačka, skladatelka, aranžérka a autorka relaxační hudby. Hrát na klavír začala ve třech le-

tech. Již v deseti debutovala v pražském Rudolfinu s Bachovým klavírním koncertem za doprovodu orchestru Josefa Suka. Je absolventkou Gymnázia Jana Nerudy třídy prof. Martina Ballyho a Pedagogické fakulty UK v Praze. Získala mnoho prvních cen a významných ocenění ze soutěží v sólové i komorní hře, včetně titulu absolutního vítěze. Vyniká velkou technickou precizností. V roce

2001 úspěšně debutovala na vyprodaných koncertech v rámci turné po Japonsku, kam také dostala opakovaná pozvání. Jako sólistka vystupovala s předními hudebními orchestry, s významnými sbormistry doprovázela výrazné pěvecké osobnosti. Pro svou barvu hlasu a přirozený zpěv je publikem nazývána druhou Zuzanou Navarovou.

Tyto dvě dámy pro nás připravily vystoupení, při kterém představí výběr z nejkrásnějších operních, operetních i muzikálových árií. Vstupné 250 Kč. Nenechte si toto jedinečné představení ujít a včas si udělejte svou rezervaci. M.M.

VELIKONOČNÍ „PYSANKY“

Ráda bych vás pozvala na již druhý workshop s Valerií Stulíkovou, se kterou si vyzkoušíte speciální techniku nanášení vosku na vejce. Jde o tradiční a velmi starou techniku z Ukrajiny. Na vajíčka se nanáší vosk speciálním nástrojem, de facto se na vajíčka píše. Proto „pysanky“. Následně se vejce namáčí do různých barev a na konci se vosk setře nad svíčkou. Pro dospělé je to velmi relaxační záležitost, pro děti objevování nových zážitků a možná takové malé kouzlo.

Valerie se tuto techniku naučila v Kyjevě od místních lidových umělců i výtvarníků. Žádné předchozí výtvarné zkušenosti nejsou potřeba, může přijít opravdu každý. Nic nepotřebujete, vše dostanete na kurzu.

Místa jsou omezena, rezervujte si to své včas. Neděle 10. 4. od 18:00 hodin, cena 400 Kč. M.M.

PRAŽSKÉ VYCHÁZKY

V dále už nesměle voní jaro. Je jím cítit vzduch i voda, a tak se tentokrát vydáme za vodou do Podolí. Naproti dolní špičce Veslařského ostrova stojí architektonicky velmi zajímavá budova, která je nejen zají-

mavou stavbou, ale i stavbou pro město životně důležitou. V letech 1922-29 zde byla vybudována „nová vodárna“ a filtrační stanice v Podolí. Nová vodárna je situována na pravý břeh Vltavy na místě původní „Pražské vodárny“, která zde stávala v letech 1885-1922. Podolská vodárna je mimořádným technickým dílem i kvalitní ukázkou tvorby dlouholetého profesora pražské techniky Antonína Engela (1879-1958). Stavba je provedena ve stylu moderního klasicismu ovlivněném pracemi jeho vídeňského učitele Otto Wagnera a také pracemi pařížského architekta Augusta Perreta. Zastropení hlavní haly parabolickými oblouky o rozpětí 29 m a výšce 16 m navrhli profesori pražské techniky Bedřich Hacar a František Klokner. Jednalo se o největší stavbu ze železobetonu v tehdejší Československu.

Průčelí dominuje vysoký řad stylizovaných sloupů a motiv kruhových oken horního patra. Monumentální prostor zaklenutý parabolickými železobetonovými nosníky patří k nejpůsobivějším v Praze. Ne nadarmo se této části od počátku přezdívá „Katedrála“. Dnes se v něm mj. nachází muzeum vodárenství.

V padesátých a šedesátých letech pak – opět dle Englových návrhů – vznikla směrem na jih od stávající budovy, budova ještě větší, v obdobném architektonickém pojetí. Tento objekt má výraznou so-

chařskou výzdobu ve stylu tehdy dominujícího socialistického realismu tzv. sořely. Jedná se o alegorie vodních toků od sochařů Josefa Fojtíka, Ladislava Nováka a Zdeňka Vodičky. Tak vznikl ojedinělý soubor staveb realizovaný v rozpětí téměř čtyřiceti let dle projektu jediného tvůrce. Objekt prošel v letech 1992–2000 rozsáhlou rekonstrukcí. Samotná rekonstrukce byla velmi náročným projektem o čemž svědčí fakt, že byla prováděna za plného provozu. Do staré filtrace byla vrácena okna se skleněnými výplněmi stejně jako do ostatních budov, kde původně vůbec nebyla. Celá stavba tak dostala zcela nové dimenze, a i tato úprava přispěla k návratu génia loci. Za mimořádnou kvalitní obnovu architektonického díla byl jeden z hlavních realizátorů stav-

by IDOS Praha s. r. o. odměněn Cenou primátora hlavního města Prahy. Podolská vodárna je jako technicky významná historická stavba památkově chráněna. I tentokrát přejí příjemný zážitek. A na závěr ještě praktická rada. Pokud byste chtěli navštívit Muzeum vodárenství, je třeba se telefonicky objednat. Příjemný den vám přeje

Zdeněk Zeman

Trocha jídla a pár drobných, tohle byl první honorář, který si patnáctiletý Václav Brožík vydělal. V současnosti se ceny jeho obrazů nabízených na aukcích pohybují v miliónech korun. Narodil se 6. března 1851 v Třemošné a celé jeho dětství vypadalo jako ze sociálního románu. Nejmladší ze šestice sourozenců, jehož otec dřel za nevalný plat ve fabrice u Ringhofer na Smíchově a matka si doma přivydělávala vyšíváním. Na studia nemohl ani pomyslet, a přesto se mu během života dostalo takových ocenění, o jakých většina malířů mohla jen snít.

Prvním mecenášem nadějného mladíka se stal sladovnický a pivovarnický Pavel Vnouček, majitel košířské usedlosti Mlynářka. Ten jej představil Josefu Trenkwaldovi, tehdejšímu řediteli akademie a posléze zařídil i veřejnou sbírku na jeho studia. Po třech letech na pražské akademii odjel student do saské královské metropole Drážďan. Zatímco Brožík v nebyvale skromných podmínkách pracuje na svém prvním velkém díle, v Praze o něm kolují fámy. Podle jedné z nich propadl karbanu a zhýralému životu, a skončil ve vězení. Podle jiné zemřel.

Velké plátno nazvané „Svatební průvod Závěše z Falkenštejna s královnou Kunhutou“, jej okamžitě katapultovalo mezi známé a žádané tvůrce a Brožík nadšeně píše domů rodičům: „Ani byste nevěřili, jak zblázněno je zdejší obecnost do mého obrazu na výstavě.“

Významná výročí

Objednání rozmanitá jen se spou, takže bych musel mít zrovna tiskárnu, abych všem vyhověl,“ Dílo mu kromě uznání vyneslo i štědrý honorář ve výši 550 tolarů.

Jeho neklidná duše jej však táhne dál. Studuje v Mnichově, v roce 1879 vyráží i na poznávací cestu za starými mistry do Holandska. Jako mnoho tehdejších malířů jej však láká Paříž. Tam dorazí ve svých pětadvaceti letech bez znalosti francouzštiny, jen s podporou Albrechta z Kounic a s doporučením Františka Ladislava Riegra k malíři Jaroslavu Čermákovi. Zde se opět projeví jeho výjimečnost i příslovečné štěstí. Už za dva roky mu Paříž doslova leží u nohou. Na pařížském Salónu získává zlatou medaili za obraz „Svatební poselství českého krále Ladislava k francouzskému dvoru krále Karla VII.“ - (dnes ve sbírkách Pražského hradu). Současně s cenou získává i ruku Hermíny Sedelmayerové, dcery bohatého pařížského obchodníka s obrazy. A nejen to. Spolu s její rukou, i věno vpravdě královské. Takřka půl milionu zlatých a jako bonus, přístup do nejvyšších společenských kruhů tehdejší Paříže. Pro Brožíka nastává hektické období jeho života. Žije mezi Prahou, kde je od roku 1893 členem profesorského sboru Akademie, a Paříží, kde bydlí s rodinou na Champs

Élysées. Často také pobývá na zámku d'Ambleville nedaleko Paříže u svého tchána. Jako jediný český malíř je v roce 1896 zvolen členem francouzské Akademie mezi „čtyřicet nesmrtelných“, tedy největších mistrů umění malířského. Přízeň nejvyšších kruhů jej však nemíjí ani v rodné zemi. Následujícího roku mu za obraz „Tu, felix Austria, Nube!“ udílí ve Vídni císař František Josef I. šlechtický titul. K povýšení náležel i erb. Brožík dostává do znaku hvězdu jako symbol slávy a trojici štítků, které byly po staletí symbolem cechu malířů. Veleúspěšný a finančně zajištěný autor si může volit náměty i klienty. Jedno téma jej obzvláště přitahuje. Nejde o nic menšího než ztvárnit Jana Husa. Jako obvykle přijala veřejnost dílo s nadšením. „Publikum ztichlo, ohromeno velkolepostí díla,“ líčila Národní politika úžas, který obraz „Mistr Jan Hus na koncilu kostnickém“ vyvolal.

Úspěch zaplacený tvrdou prací si ale vybírá svou daň. Na vrcholu své kariéry, několik týdnů po svých padesátých narozeninách, Brožík 15. dubna 1901 umírá. Velký malíř je pohřben na hřbitově na pařížském Montmartru.

Zdeněk Zeman

SOKOLOVÉ - ZNAK SÍLY

Tak, jako jsem v posledním čísle novin vypsala většinu svátků a významných dnů ze dvou prvních měsíců, nadchla mě i hesla Sokolská, která jsem již zmínila v úvodu. O tom, že byl Sokol ode dne svého založení

v zásadě symbolem svobody Českého národa, není pochyb.

V dnešní době možná ještě větší, než si myslíme. A pamatujete na rčení našich prarodičů a rodičů? „Ve zdravém těle, zdravý duch“. Kdysi nás to nesmírně zlobilo, dnes to často říkáme svým dětem. Na tom opravdu něco bude. Jen si promítněte, kolikrát, když si potřebujete pročistit hlavu, jďte ven. Ať již pěšky, na kole, vylezete na nějaký kopec, nebo si jdete zacvičit. Jedním ze základů Sokola je spravedlivé a čestné jednání, aktivita, samostatnost a schopnost pomáhat. To vše vychází z prapůvodního odkazu zakladatelů Miroslava Tyrše a Jindřicha Fügnera. Co je však základním posláním Sokola? Vést k pohybu, zvyšovat tělesnou zdatnost svých členů, prohlubovat lásku ke sportu a lásku k vlasti. Sokol je vlastenecký v nejlepšímu smyslu slova. Své členy vede k lásce k rodné zemi a úctě k duchovnímu dědictví našeho národa. Je úžasné, jak jsou Sokolové hrdí na svou vlastní tradici a odkazy, které drží v úctě. V letošním roce Sokol slaví 160 let od svého vzniku. Je třeba si takové jubileum připomenout. Nyní však k těm heslům... „Jedinec nic, celek vše!“...Samozřejmě. Společně toho zvládneme mnohem více. Ale opatrně. To, co se jedněm může zdát jako báječné, jiní stejnou věc klidně berou jako velký průšvih. Tohoto hesla bych se proto trochu bála. Není nic nebezpečnějšího než dav.

„Tužme se!“ To je naopak heslo, kterému přikládám velkou váhu. Myslím, že především v dnešní době, je toto heslo více než důležité a měl by ho brát vážně snad každý. Natáhnout sportovní outfit a vyrazit do přírody, nebo tělocvičny. „Kupředu, zpátky ni krok!“ I toto heslo je mi sympatické. Pokud se již do

něčeho pustíme, je třeba dojít až do konce. I když, pokud se hrubě nemýlím, právě tímto heslem se honosili komunisté. A ti se jako jedni z mnoha snažili Sokol nejen zakázat, ale zlikvidovat úplně. Jako konečně většinu dobrých a vlasteneckých organizací a počínů vůbec. K podobným heslům pak samozřejmě náleží i tato „V zdravém těle zdravý duch“ a „Kde stanutí, tam smrt“. Což jsem si mohla osvědčit ve skutečnosti u mnoha velmi věkovitých výtvarníků. Celoživotně aktivní, na sebe velmi přísní a vždy neuvěřitelně aktivní i když v kalendáři do stovky odškrtávali jen poslední dny. Jakmile je covidová karanténa zastavila, zastavila se často i jejich životní dráha. Ze srdce fandím všem, kteří tuto životní etapu a krizi překonali.

„Za národ, drahou vlast!“ To je krásné motto, kterého bychom se měli držet ať se děje co se děje. Jednou máme svou rodnou zemi, své tradice a zvyky a ty by nám měly být nejdražší. I když ani ty z okolních zemí a etnik nejsou nezajímavé. Jisté jsou a je dobré a inspirativní je poznat. A pak se vrátit ke kořenům. Ke svým kořenům. Poznat je, poznat své předky, svou kulturu a historii, která je tolik inspirativní. K tomu samozřejmě náleží „Lvi silou, vzletem sokolím“ a „Pravda vítězí“. Velmi vznešená hesla, která by si měli vštipit všichni už od školky.

Sokolský odkaz není jen o vedení k pohybu a společné aktivitě. Je o sebeúctě a úctě ke své zemi. Sokolství cvičenců, sportovců a činovníků je založeno na národních tradicích, na odkazu ušlechtilých činů většiny členů v dobách válek a nesvobody. Také si vždy jeho členové zakládali na kodexu fair-play.

Může se zdát, že vše, o čem tady píšu, je poněkud zastaralé. Na druhou stranu, vzpomeňte si, jak všichni před dvěma lety drželi při sobě. Tedy téměř všichni. Jak si pomáhali. Myslím, jsem přesvědčená, že sokolský odkaz ve většině z nás stále žije. Aniž bychom se tím zabývali. Jsme prostě a jednoduše Češi. A to i když zrovna nevyhrajeme na Olympiádě v hokeji. Važme si toho, každý národ to tak nemá.

M. M.